

her siger, stemmer med de faktiskste Forhold. Enhver kan overbevise sig derom ved at opholde sig en halv Snes Minuter i Brevskriverkontoret. Jeg vil henstille, om det ikke maa blive underløgt, og om der ikke til 3die Behandling af Finantsloven for næste Aar maa blive stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at bemyndige Ministeren til at staffe et forøget Arbejdspersonale og et større Kontorlokale, altsaa at give Ministeren de fornødne Pengesummer til en saadan interimistisk Foranstaltning. Nu skal det være. Det kan ikke nytte Noget, vi vente paa, at den store Bygningskommission, som skal indrette os et offentlig Palais til Retsale eller til Museum, osv., bliver færdig, thi i de Aaringer, som ville gaa, inden dette Maal naas, ville de store og paatrængende Arbejder i Brevskriverkontoret være forbi. Det, der nu staffer det overvældende Arbejde i 2det Brevskriverkontor, er navnlig Udparcelleringen af Kjøbenhavns udenbys Grunde. Det er Staten, som har søgt Fæstningsværkerne og derved sat Kjøbenhavns Kommune istand til at udparcellere en stor Del Eiendomme, og det er Indretningen af de Folioer i Hundredevis, som denne Udparcellering kræver, der er overvældende for det nuværende Personale, og paa hvilken der aldrig har været tænkt, dengang man stiftede 2det Brevskriverkontor, der staar, som det blev stiftet for en Snes Aar siden omtrent. Saaledes er Kontoret blevet tilbage for Bygningsudvillingen og Prioritetsforholdene i Kjøbenhavn, og det, jeg her fører Ordet for, er at gjøre et Forsøg paa at bringe Kontoret til at svare til de offentlige Forhold her i Byen. Det er Brevskriverkontorets Opgave at sørge for, at Tingene gaa paa behørig Maade, men det er ikke behørig Maade, at vi skulle vente paa Dokumenternes Udfærdigelse i Maaneder, fordi det faktisk er umuligt for Personalet at overkomme den Stilling, som er det tildelt. Tænk, hvor mange Besværligheder det volder ved Prioritetsforhold og ved Salg af Eiendomme ikke at kunne faae sine Skjæder, Obligationer og Servitutdeklarationer ud fra Thinglæsning og ikke at kunne faae de fornødne Dphlsninger. Naar et Papir som et Skjøde kommer til Thinglæsning, ledsages det af Maalebrev og Brandpolice, og det er de Ting, som ogsaa skulle bruges ved Bebyggelse, og paa den

Maade medfører det utilstræffelige Personale i Brevskriverkontoret, at Grundeierne faae Ordningen af deres Pengevæsen vanskeliggjort, og at de ikke ere istand til at bruge deres Bygninger og Grunde saaledes, som de ellers vilde kunne. Jeg gjentager her, at der ikke kan lægges det nuværende Kontorpersonale Noget til Last, thi det arbejder hver Dag fra Kl. 9 til Kl. 5. Det er en langt større Kontortid, end der bruges i noget andet Kontor. Naar man nu spørger paa Bantekontoret, som det kaldes i daglig Tale, hvor længe det kan vare, inden det bliver istand til at tilfredsstille et ordentligt Expeditionskrav, faar man det Svar: Vi kunne ikke gjøre det, saa længe vi ikke have flere Arbejdere, og saa længe vi ikke have bedre Lokaler; det er muligt, at det vil ske, naar den store Bygningskommission bliver færdig med sin Indstilling, og det hedder sig, at denne Kommissions Indstilling vil blive afgivet til Ministeriet til Efteraaret 1883. Men lad os nu se, hvorledes det ellers gaar med et saadant Kommissionsforslag. Hvor længe kan det vare, inden dette Kommissionsforslag om at staffe større Plads ogsaa i Raad- og Domhuset naaer til Pengebevilling i Rigsdagen? Hvor længe kan det vare, inden Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse bliver enig om at fraslytte det nuværende Raad- og Domhus og gjøre det til et rent og bart Domhus? Hvor længe kan det vare? Ja, det varer dog ganske sikkert 5 Aar. Men skulle vi vente derefter med at faae vore Thinglæsningsdokumenter expederede i rette Tid, tror jeg virkelig, at der bliver paaført Kjøbenhavn en stor Forurettelse, naar man husker, at det er det 2det Brevskriverkontor, der bringer Statskassen en Indtægt af 150,000 Kr. om Aaret, og det 1ste Brevskriverkontor, der mærkverdigt nok er i det samme Lokale, bringer maaste ligesaa stor en Indtægt. Dersom nu Statskassen har en aarlig Indtægt af 300,000 Kr., skulde vi da ikke have Ret til at forlange, at Statskassen laver os et Kontor, hvor der idetmindste kan staa 10 Mennesker; thi det kan der ikke i Expeditionskontoret, saaledes som det nu er. Den Klage, jeg her reiser, er ikke rettet imod den meget ærede Minister. Jeg veed meget vel, at dette Spørgsmaal har saa ofte været for, og det er mig bekendt, hvorledes endogsaa en tidligere Minister — det var Krieger —